

gik Landstinget temmelig nær paa Klingen. Af Grunde, som allerede tidligere ere berørte her, var man gennem mange Aar bleven vant til, at Landstinget viste megen Tolerance og satte sig betydelig ud over det Formelle, naar blot Sagens Realitet fremmedes. Derfor var man ogsaa ved denne Sags første Fremkomst noget tilbøjelig til at se bort fra Sagens politiske Side og blot at lægge Vægt paa Realiteten; men jo længere man har behandlet denne Sag, desto større Betydning har den politiske Side af Sagen faaet, og dette gjælder iaar endnu mere end ifjor. Jeg nødsages til at komme lidt ind paa denne Side af Sagen, fordi det her bestandig fremstilles, som om vi skode ganske uskyldige i, at Sagen har faaet den politiske Karakter, som den har. Nu vil jeg bemærke, at naar man ser den ulykkelige Slutningsbestemmelse i Grundlovens § 48: „Forflag til Finantsloven og Tilleggsbevillingslovene behandles først i Folkethinget“ og man ser, hvoreledes denne Bestemmelse er bleven spunden ud, spunden ud og atter spunden ud til en Ende, saa at den nu omfatter saa at sige alle andre Grundlovsbestemmelser, saa tror jeg, at man maa erkjende, at det er paa Tide at standse, før ikke gennem denne Bestemmelse at gjøre Folkethinget til eneraadende Magt. Dette er den politiske Side af Sagen. Jeg veed meget vel, at i de 25—26 Aar, hvori vi have haft vor fri Forfatning, har man mere og mere gennem denne Bestemmelse i § 48 villet vindicere sig og fastslaa, at der er givet Folkethinget en overlegen Indflydelse paa Behandlingen af alle finantsielle Spørgsmaal (Berg: Det er erkjendt af Alle). Nei, nei, nei! ikke af Alle; jeg har aldrig erkjendt det, og jeg kan sige det ærede Medlem, at der er mange Andre, som aldrig have erkjendt det. Saaledes som denne Bestemmelse staar i Grundloven — og Ingen kan med nogensomhelst Ret fordrer, at den skal have andet Indhold eller anden Betydning, end Ordene tilsige — angaar den kun et rent praktisk eller, om man vil, et teknisk Spørgsmaal med Hensyn til Behandlingsmaaden af de finantsielle Love. I eet af Thingene maa Finantsloven jo forelægges først, og da Finantsloven er den Lov, der mest slutter sig til den øieblikkelige Situation, idet den jo kun har et Aars Varighed, saa at altsaa alle øieblikkelig tilstedeværende Forhold maa komme til at udøve deres Indflydelse paa den, og da den paa en ganske naturlig Maade i en særdeles høj Grad maa kunne være Gjenstand for Interesse hos den Del af Lovgivningsmagten, der er valgt ude i Befolkningens store Masse, og ligejom er det mest umiddelbare Udtryk for, hvad der rører og bevæger sig ude i Folket og for de Interesser, der i Diebløkket gjøre sig gjældende hos Folket, — saa er det ligefrem praktisk nødvendigt for en fornuftig Behandling af Finantsloven, at Folkethinget først kommer til at udtale

sine Meninger og Anskuelser om den, forinden Landstinget udtaler sine. Saaledes ser jeg paa denne Bestemmelse i § 48, og jeg har aldrig kunnet finde Andet deri. Nu har man efterhaanden gennem denne Bestemmelse villet vindicere en Ret for Folkethinget til at have en overveiende Indflydelse paa Behandlingen af alle finantsielle Spørgsmaal. Jeg veed nu ikke, hvad der menes med denne „overveiende Indflydelse“; thi naar der er to Parter, hvis Samtykke er nødvendigt, og naar enhver af de to har Ret til at lægge saa meget i sit Samtykke, som han vil, saa er der kun to Ligeberettigede, og der kan ikke være Tale om, at nogen af dem skulde have en overveiende Ret. Men, som sagt, man er vedbleven at paastaa og paastaa, at gennem denne Bestemmelse i § 48 har Folkethinget en overveiende Ret til Indflydelse paa Finantslovens Behandling, og derefter skal saa Finantsloven gjøres til en Lov, der saa at sige omslutter alle andre Love, saa at til Svende og Sidst den hele Lovgivningsmagt kommer til at ligge i Folkethingets Hænder. Her er det imidlertid, at man tilsidst maa komme til at spørge, om man overhovedet skal afstafte de andre Dele af Lovgivningsmagten eller indrømme dem en Ret til ogsaa at tale med, og Folkethinget har da drevet det dertil, at de andre Magter nu maa sige: Nei, holdt! nu ville vi ogsaa tale med. Men dertil maatte det da ogsaa komme, navnlig naar man stiller Spørgsmaal af den her foreliggende Slags saaledes paa Spidsen, som ifet er. Det er min Overbevisning, at, saaledes som Folkethinget har taget denne Sag, har det gjort et saa stort politisk Nummer ud af den, at det reelle Indhold af Lønningsspørgsmaalet aldeles forsvinder for den politiske Side deraf. Det kan altsaa ikke hjælpe at tale om den varme Følelse, som man har for de Paagjældende, naar man tiltrods for denne varme Følelse ogsaa den gang vil afspejle dem med Udtalelser af denne Følelse, saaledes som det jo tyder paa, at det vil ske. Nei, vil man oprigtig vise sin Følelse i Gjerning, saa maa man gjøre det ved at skyde det politiske Spørgsmaal tilside og behandle Sagen i en særlig Lov. Jeg skal her komme til, hvad det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds (J. A. Hansen) yttrede — og det var dette, der foranledigede mig til at tage Ordet —, at, om jeg end ikke her skal udtale mig om, hvorvidt det nu er Tiden til at fremkomme med Forflag til en almindelig Revision af Lønningslovene, saa maa jeg dog gjøre opmærksom paa, at en saadan Revision er noget ganske Andet end det, vi her forhandle. En almindelig Revision af Lønningslovene falder sammen med en meget stor, omfattende og vanskelig politisk Forhandling, hvor der ikke alene skal være Tale om, hvorvidt Lønningerne i Almindelighed staa i Forhold til Tidens Priser paa Livsforbrødenheder osv., men hvor tilige det store, vanskelige Spørgsmaal kommer med,